

Május...

Tehát, mikor megkaptam az e-mailt, miszerint van két hetem a leadási határidőig, nem túlzok, ha enyhe szívrohamot kaptam. Ráadásul éppen főzés közepén találtam magam, darált húsos és piros paprikás kézzel.

Már nekiálltam – nem is egyszer megírni, de mindig arra görcsöltem rá, hogy nem tudom elkezdni, hiszen annyi minden van, amit le akarok írni, el akarok mondani, de valahol el kell kezdeni. Hát ennek a szorongásnak a valóság kicsit sokkoló és brutális felismerése vetett véget.

Szóval kezdhethetném ott, hogy miért pont május lett az egész címe. Mindig is valami varázslatosat véltem felfedezni ebben a hónapban, mindig valami kezdetét – többek közt az életemét is. Főként most, hogy az idei egy meghatározó lesz, ugyanis a „nagybetűs élet” nyitva tárt kapukkal várja, hogy átlépjek rajta. De még én mennyire várom.

A lehetőségek tárháza megnyílik előttem; hiszen már itt az ideje annak, hogy egy korszakot lezárjak. Ennek egyike pedig elköltözni otthonról.

Ebből már lehet következtetni arra, hogy valami van itthon, valami, amit már nem tudok otthonnak hívni és nem is érzem annak. Konyhanyelvre lefordítva, gáz van otthon és én ki akarok lépni abból a lélekmegtörő közegből. Mikor felvettem két barátunk az ötletet, miszerint költözzünk össze, több problémába is ütköztünk. Ebből az első és legfontosabb: nincs jól fizető állásunk. Sőt, egyáltalán nincs semmilyen állásunk. Ennek oka pedig, hogy a helyi diákmunkák lehetősége vagy a tizenhét éves felettiek számára szól, vagy éppen az órarend miatt nem tudunk tervezni. Megtehetnénk azt is, művészeti létünkre, hogy a saját fotóinkat, rajzainkat adjuk el, reklámozzuk, stb. Viszont kereslet hiányában ezzel is alig tudnánk kezdeni valamit. Ráadásul nekem még az is egy akadály, hogy nincsen saját bankszámlaszámom.

„Na, egye-fene, majd megoldjuk, lesz valahogy! Most inkább arról beszéljünk, hogy anyádék elengednek elköltözni?” – a másik probléma. Éppen múltkor gondolkodtam rajta, milyen érdekesen alakult, hogy a velem egyidős korosztály nagy részének (avagy tizenhettől felfelé) olyan családi problémája van (főként a szülők nemtörődömsége, vagy pont, hogy törődömsége miatt), ami miatt mentálisan egy szakadék szélére kerülnek, ami ilyen fiatalon meghökkentő, hiszen ebben a korban véleményem szerint az életnek felhőtlennek, szabadnak és jókedvűnek kéne lennie. Ehelyett azonban a halál rendszeres gondolata felmerül, s még a gyerek is – ha fiatal felnőtteket és komoly gondolkodású ifjakat, lehet annak hívni - azért aggódik, ha nem lesz miből a hétre kaját venni, befizetni a rezsit. Én éppen egy pár hónapja találtam magam ugyanebben a helyzetben, tehetetlenül, hisz, ahogy az előbb említettem, diákmunkát nem tudok vállalni az órarendem és a csekély lehetőség miatt. Viszont ott álltam a konyha közepén, a kis panellakás fojtó közegében és ezen kattogott az agyam. Mi lesz, ha ma nem tudjuk feltölteni a hűtőt, legalább a hétre, mi lesz, ha a macskának nem tudunk almot venni és macskakaját, amivel fizetésig kihúzza? És mind ez az aggodalom és stressz átragadt rám, és ebben a legszomorúbb, hogy az egyetlen szülőm (később X), akivel élek, csak nem tud bánni a pénzzel.

Azonban valami történt, ami miatt mostanában optimistaként kezelem a dolgokat, és ez igen nagy szó. Lehet ennek egyik oka, az a csodálatos és felszabadító környezet, ahova napi és heti szinten járok. Az iskola és a diákszínpad. Nagyjából másfél éve váltottam iskolát. Az volt az első olyan lelkileg megterhelő dolog, ami elindított azon az úton, hogy realizáljam, az élet nem habos torta.

Legalábbis nem mindig az. Röviden annyi történt, hogy egy félreértés és emberi kegyetlenség miatt végleges lett, hogy másik iskolába járjak. Az akkori osztálytársaim, a barátaim kivételével a torkomnak estek, olyannal vádoltak, ami hazugság volt és ez az igazságérzetem nagyon bántotta. Azonban ez olyan megerhelő volt, hogy két hétig nem jártam iskolába, még csak a lakásból is alig mozdultam ki. Majd mit nem ad az isten, felvettek egy művészeti iskolába. Ahova eredetileg is szerettem volna felvételizni még nyolcadikban, csak nem engedték, mivel „úgy sem élek meg művészkedésből”.

Szóval a végén minden jóra fordult, vagyis ezen a téren. Még csak nem is volt szokatlan a környezet, hiszen tanárok közt is voltak ismerős arcok és barátaim is hamar lettek. Aztán nem sokkal érkezésem után beléptem a diákszínpadba – amit attól tettem függővé, hogy a színházban milyen előadást nyújtanak majd. Gyakorlatilag leesett állal néztem végig az ő részüket a darabban. És ez csak még jobban segített abban, hogy a színház felé terelődjek. Ezért lyukadtam ki ott, hogy próbát teszek és a színházban próbálok munkát találni. Ennek már csak azért is örülnék, hiszen színház rendezőnek szeretnék majd később tanulni és így lenne lehetőségem olyan emberekkel találkozni és beszélgetést folytatni, akik már otthon vannak a színház világában, átvehetném a tudásukat, a sajátommá formálhatnám, nem mellesleg így még tapasztalatot is tudnék szerezni majd az egyetemi éveim kezdetére.

Viszont ehhez diákszínpados tanárommal kell először beszélnem – vagyis így érzem. Egyszer, mikor szokásosan diákszínpad után elmentünk a törzshelyünkre, a színpados „veteránokkal” éppen azt tárgyaltuk, hogy tanárunknak mennyi mindent köszönhetnek. Legyen szó arról, hogy valamelyikük az Istennel való kapcsolatára fókuszált jobban, vagy éppen családi problémákra kapott tanácsot, mind segített abban, hogy most eljussanak oda, akiké váltak és kitudjanak teljesedni. Hát úgy voltam vele én magam is beszélek vele, mikor néhány dolog összejött. Azonban annak ellenére, hogy arra számítottam, nekem is fog tudni tanácsot adni, csalódottan tettem le a telefont a beszélgetésünk végén. Több, de viszonylag egybefüggő témáról esett szó, és ezek közül volt olyan, amelynek kapcsán megtudott nyugtatni, viszont mikor az otthoni gondokkal kapcsolatban kérdeztem, akkor szomorúan hallgattam, amit mondott, hiszen éreztem és pontosan tudtam, hogy nem úgy vannak a dolgok, ahogy azt ő leírta szóban és gondolta azt. De nem sokkal később, mikor megmutattam neki az egyik novellám, segítő kezekre találtam, ugyanis voltak olyan, mondhatni hibák benne, amiket nem biztos, hogy magamtól észrevettem volna. Illetve mikor egy hónapja volt a Versűnnep, az arra való felkészülésben is sokat segített. Először az irodalom tanáromat kértem meg rá, hogy segítsen a felkészülésben és a lapra a felkészítő tanár nevéhez az övét írtam, melyet utólag meg is bántam hiszen nem nagyon adott hozzá a vershez és a tanuláshoz semmit. Ellenben színpados tanárommal. Megkérdeztem tőle, hogy szavalás és színpadi fellépés között mi a különbség, ugyanis a válasz, melyet irodalom tanárom adott – szavalni szívből, lélekből kell, de mi kértem én, mi van akkor, ha én a színpadon is úgy adok elő, mintha a saját gondolataim lennének – nem éppen volt kielégítő. Így hát ő és osztályfőnököm készítettek fel teljes mértékben, amiért hálás vagyok nekik, és ki is fizetődött, hiszen, ha helyezést nem is értem el, a zsűritől olyan kritikát kaptam, amelyet merek kiemelkedőnek, emlékezetesnek hívni.

Nagyjából ekkor döntöttem úgy, hogy a novelláimat egy könyvbe, egy történetbe rakom össze, mert mindegyikben volt összefüggés, talán egyet-kettőt kivéve. Ez azért történ(het)et, mert a tavalyi nyár szabályosan megbolygatta az érzelmeimet, úgyhogy majdnem minden éjjel csak írtam és írtam. Amíg nem jöttem át ebbe az iskolába, addig unalmasnak tartottam az életem, nem voltak olyan barátaim, osztálytársaim, akikkel elmehettem volna tanítás után a városba sétálni, vagy beülni

valahova beszélgetni. De ez is a diákszínpadnak köszönhetően megváltozott. Amúgy az ok, amiért ennyit említem a színjátszót és fogom is még valószínűleg, mert a barátiköröm nagy része onnan alakult ki, és a szakkör szinte a második családunkká nőtte ki magát, a sok színes egyéniséggel. Szóval ebből kifolyólag velük jártam nagy részt a belvárosban sétálni, illetve a törzshelyünké vált romkocsmába is sokszor betértünk – szinte minden ilyen alkalommal. Ennek a helynek az egyik sajátossága, hogy „művészfogóként” működik – ezt én találtam ki. Innen ered az egyik fotósorozatomban címe is, aminek az első felét ott készítettem kora ősszel. A város majdnem mindegyik, de igen fontos fiatal művészelke megfordult már ott és olyan dolgok születnek azon falak közt, melyek később a művészvilágban akár meghatározóak is lehetnek. De egy biztos, mégpedig az, hogy lélekkel és érzellemmel a hely játszik és kénye-kedve szerint forgatja, csavarja őket. És én is ennek áldozata lettem.

Az egyik színpados társam iránt elkezdtem komolyabb érzéseket táplálni, azonban plátói volt az egész dolog. Így már meg is volt az a vezérfonal ebben a kavarodásban, ami szinte az egész nyaramat behálózta. Annyira intenzív volt minden gondolat és érzés, amit akkor megéltem, hogy csak írás formájában tudtam megfogalmazni, helyet adni neki. Ekkor a stílusom mondhatni változó volt, mert annyi minden tetszett; az eleve vad stílusom egy időre hippivé változott, de nem igazán találtam meg önmagam. Aztán mostanra kialakult egy ilyen körforgás szerű öltözködésem, mely évszakonként változik. Talán azért, mert valahol mindegyiket sajátoménak éreztem, de közben mégis máson valahogy jobban állt, valahogy jobban kiemelte a személyiségét. Viszont egyszerűen akkora volt ez a vonzás és kavarodás a csomó egyéni, sokszínű és szabad lélek között, egy idő után már eufórikus érzésem támadt, miután velük töltöttem egy délutánt, estét. Így nagyon sokszor depresszióba is estem és ahelyett, hogy magamban kárt tennék, csak fogtam a telefonom jegyzetét, és írtam.

Egyébként már öt-hat éve írok. Először egy kisebb, thriller regényt szerettem volna alkotni, ekkor tájt lehettem tizenkettő vagy tizenhárom éves. Majd később úgy döntöttem, hogy azokból az álmaimból alkotok egy történetet, amik túlságosan megmaradtak a fejemben ébredés után és valahol a szürreális és a reális határán voltak. Majd a színdarab írásba is belekóstoltam több, mint két éve. És ez volt az egyik, amit igazán magaménak éreztem és érzek. Jelenleg több ötletem is van darabnak, de csak még kettőt tudtam elkezdni. Először a könyv írással voltam úgy, hogy olyat szeretnék alkotni, mely gondolkodásra készíti az embereket, vegyék észre valójában mi folyik a nagy világban körülöttünk, vagy csak gondoljanak bele, éppen milyen mélyen hatóak tudnak lenni bizonyos lelkifolyamatok és helyzetek.

Vagyis valami maradandót akarok alkotni, beleírni a nevem a történelembe és a színház történelmébe egyaránt. Mondjuk egy tíz-tizenöt év múlva szinte forradalmasítani szeretném a színházat, hiszen a mai digitális világban nem veszik észre, hogy ez a kikapcsolódás és szórakozás olyan csodás fajtája, mely egy új világba enged betekintést nyerni és a kultúra találkozik az emberi társadalom minden rétegével, ezzel is alkotva valamit, valamit elindítani. Hiszen a mai generációra, főként a kortársaimra nézve mindig elgondolodom azon, hova jutottunk. Mármint a világ felgyorsult, sokkal több lett például a fogyasztás termékek szempontjából – többféle okostelefon márká, egyre több fast fashion által piacra dobott termék, s mind ez olyan befolyást gyakorol ránk, amitől lassan már begolyózik az ember, és bizonyos fogalmazásban ennek áldozatai vagyunk. És ez valahol viselkedés, és egyértelműleg ízlés terén is formál minket, ránt magával. Így a régebbi szórakozási formák is lassan elmúlóban vannak, a szociális élet ugyanilyen csigalassúsággal, de egy idő után megfog szűnni, és én ezen szeretnék változtatni.

Tehát színházban szeretnék valamilyen munkakört betölteni, azonban belegondolva, ha diákszínpados tanárom nem tud segíteni, akkor megvagyok löve, hiszen még érettségim sincs, és ha úgy alakulna, egyelőre egy kész darabot sem tudnék felmutatni. Szóval mi lesz most? Vagy ezek után? Ezen töröm a fejem napok óta, szinte vívódom önmagammal, de egyszerűen még ezek sem tudnak „elrettenteni” ettől, hiszen ahogy említettem, megmagyarázhatatlanul optimista vagyok mostanában. Pedig, ha belegondolok, a hátterem miatt nem is kéne annak lennem. Egyedül élek X-szel, azonban, mint tűz és víz. Már rájöttem arra, hogy ha nem egy fedél alatt élnénk, akkor nagyon jól kijönnénk egymással. Csak hát mivel nincs hova mennem, ezért napi szinten szembesülnöm kell a lélekmegtöréssel; vagyis szemrehányás, megalázás, ordítózás és szerencsére most már szinte meg sem történik, de régebben még arra is számíthattam egy vita után, hogy jól megver. Így egy ideig végülis félelemben éltem, de mostanra, szinte felnőttfejjel merek kiállni magam ellen, azonban a vitákat még így is nehezen lehet elkerülni vele.

Egyik este, mikor a törzshelyünkről mentem haza, megkönnyebbültnak éreztem magam. Olyan jól esett egy kis kikapcsolódás aznap (már nem emlékszem miért pontosan, de pánikrohamom volt) és jól esően fáradtnak lenni, hogy már csak az ágyam hiányzott. Viszont mikor beléptem a lakásba és megálltam a szobámban, az első gondolatom az volt, hogy nem vagyok *otthon*. Hiszen az otthon azt jelenti, ahol – és akivel - szeretsz lenni, ahol biztonságban érzed magad, az a kellemes, jó érzés. Ezt nem ott, hanem a nagyszüleimnél érzem. Ez sem véletlen, mert kilencven százalékban ők neveltek fel, mikor kicsi voltam és nagyon sok dolgot és a mostani tudásom nagy részét nekik köszönhetem. Emlékszem, mikor általános iskolás voltam és akkor csak hobbiként rajzoltam, ők voltak azok, akik azt mondták, hogy nekem mindenképpen művészi pályára kell mennem, s talán majd a rajzok és festmények, amelyeket ajándékként kaptak tőlem, majd egyszer sokat fognak érni. És hát láss csodát; most fotográfusnak, később pedig reményeim szerint színház rendezőnek fogok tanulni.

Amit ebben bánok igazából, hogy nem egyszer volt összezördülésem velük, és mind ez azért, mert X telebeszélte a fejem mindennel. Amire természetesen nem kellett volna hallgatnom. Azt elismerem, hogy jó ember ismerő, viszont nekem miért kéne olyan emberekkel rosszban lennem, akikkel ő is fásírtban van? Ráadásul a saját hibájából. Sosem értettem az összefüggést, de csak később realizáltam ezt a dolgot és gondolatot.

Akkor amikor már bizonyos kapcsolatokat nem tudtam visszafordítani a vihar előtti állapotába. Szerencsémre ez a nagyszüleim esetében nem így volt, de annál inkább a tesómnál. Nem egy házban élünk, ő a másik szülőmmel él (akinek természetéből kifolyólag szintén baromságokat tud összehordani), viszont emiatt nekünk is megcsappant a kommunikációnkkal egymással. Nagyjából három hónapja nem láttam. És hiányzik, nagyon is, azonban nem vagyunk egymás életének olyan szerves részei – ami igencsak sajnálatos, - hogy ez ellen tegyünk és tudjunk tenni. Néha eszembe jut, hogy olyan ritkán beszélek a másik szülővel, szinte alig ismeri az életem bizonyos részeit. De volt egy törés márciusban, amiről a nagyszüleimen és X-en kívül senki nem tud. Volt a színházban fellépésünk a diákszínpaddal és csak két jegyet tudtam neki és a tesómnak szerzeni, így a párja nem tudott volna eljönni. De csalódnom kellett, hiszen az volt a válasza, hogy inkább nem jönnek, mert a testvérem még egy mozifilmet sem tud végig ülni. És ezzel ellett intézve részéről. Én pedig már feladtam a próbálkozást, hogy helyre hozzam azt, amit egyébként ő és X rontott el tizenöt év leforgása alatt.

Amúgy is belegondolva, az a hónap maga volt a káosz. Előadás előtt két héttel még kilátástalan volt, hogy a színpadon mit fogunk nyújtani. Az első jelenettel voltunk kész, ami a megadott nyolc percből csak egy volt. Tele voltunk feszültséggel, sokkal több nézeteltérésünk is volt a tanárral. Majd

egy héttel később egy kis segítséggel, összeraktuk a darabot és alkottunk. Életemben először álltam színpadon. Az előző iskolámmal is felléphettem volna, viszont ott az első évben kiléptem, hiszen még nem voltam elég magabiztos, illetve a környezet sem volt olyan felszabadító, mint itt. Majd következő évben, mikor készen álltam, éppen sulit váltottam, és akkor már csak három hét volt az előadásig, így úgy gondoltam, nem lépek be, csak akkor, ha vége az egész fennforgásnak. Majd, mint a villanykörte, megvilágosodtam; kitaláltam, hogy csak akkor lépek be, ha látom a nézőtérrel majd, hogy miként tudnak együttműködni és milyen minőségű fellépést sikerül nyújtaniuk. Úgy gondolom eredményesek voltak, hiszen mégiscsak beléptem egy héttel később. Aztán ott rögtön jött is a mélyvíz. Én improvizálásban borzalmasnak tartom magam. A feladatunk aznap pedig egy szituáció megteremtése volt, adott karakterekkel – Ádám, Éva, Isten és Lucifer, az *Ember tragédiájára* gyakorolva. Én játszottam Istent és a rossz befolyás alatt lévő Ádámot kellett visszatérítenem a jó útra.

Utána nem gondoltam, hogy jól szerepeltem, de a visszajelzések másról árulkodtak. Mindenki kitágult szemekkel és leesett állal bámult rám. Én pedig pironkodva mosolyogtam és hajoltam meg. Azóta természetesen nőtt az önbizalmam, és a színészetben is fejlődtem, egészen sokat. Ekkor éreztem, hogy egy olyan lehetőség ennek a csapatnak a tagja lenni, amely talán az életben egyszer adódik. Az első itteni élményeim egyike egy rózsafüzéres eset.

Egészen a színházi fellépésig napi szinten hordtam rózsafüzért. Egy részt azért, mert egyházi általános iskolába jártam és ez egy szokásként megmaradt, mint például templomba járni, de nem azért, mert vallásos lennék, hanem inkább dédmamám emlékére és a szépségük miatt.

Majd egyszer a semmiből elszakadt a rózsafüzérem. Akkor is már égi jelnek tekintettem, de annyira ragaszkodtam hozzá, hogy vettem még egyet. Ami egy héttel később, az egyik főpróbán három részre szakadt. Azóta nem hordok rózsafüzért. De lehet ez azért is történhetett, mivel egy ideje nem a római katolikus vallásban keresem a megnyugvást, nem követem, hanem inkább a kelták érdekelnek és az egyéb ősi vallások. Hiszen semmi sem történik véletlenül.

Ebből kiindulva – talán a sorsnak köszönhetem, hogy X-et jókedvében találtam egy este. Egyik volt színjátszós társunk adott le kisfilmeket egy filmfesztiválra és én is szerettem volna ott lenni, megnézni. Azért nagy szó, hogy elengedett, mivel a vetítés este volt megrendezve és hiába töltöm nemsokára a tizennyolcat, így sem akar nagyon elengedni este nyolcig bárhova is, míg ez a rendezvény este tízig tartott – legalábbis amíg mi ott voltunk. Olyan inspiráló volt látni a sok amatőr és profi kisfilmet, hogy megjött a kedvem forgatni. Mikor kimentünk szünetben rágyújtani egy szál cigire, kellemes, mégis nosztalgikus érzésem volt. Lehet az udvar hangulata miatt, de ott, akkor mintha történelmet írtunk volna azzal, hogy csak elmentünk megnézni a filmeket.

Egyébként ilyen október, november környékén pont ez a volt színjátszós társunk és a zenészünk létre hoztak egy filmklubot. Csak két, talán három hónapig volt megtartva, hiszen a hely, ahol megtartottuk, felújításra volt ítélve, ez pedig azt jelentette, hogy az ottani dolgok és tárgyak, amiket felhasználtunk volna, kidobásra és áthelyezésre kerülnek. Arról nem is beszélve, hogy kilátástalan a helyzet, mennyi ideig fog tartani a felújítás.

Az első alkalomra színjátszós tanárunk is eljött. Azt mondta, hogy most történelmet írunk, ami elindít valamit. Ezt szerintem mind éreztük. Az egész alkotó folyamat, mikor a csapat nevére gondolkodtunk, mikor az első kisfilmen ötleteltünk, a forgatás, mind olyan nagyszerű volt és maga az érzés, hogy ennek részese voltam – egyszerűen fantasztikus. Aztán most ez is szünetel. De a szívem legmélyén örülök neki, mert az egyik taggal volt egy kis összegabalyodásom akkor tájt és nem éppen alakultak úgy a dolgok, ahogy kellett volna. Ezt egy mostani konfliktus még jobban tetőzte, ami a diákszínpadot egy kis időre szét szakította. Utólag visszatekintve érdekes, hogy az

emberek bizonyos helyzetekben milyen kétszínű és szűk látó körűek tudnak lenni. Emiatt az ok miatt is kell a kisfilmem főszereplőjét leváltanom, ami most csak nehezíti a dolgom, hiszen hiába van meg az új szereplőm, de a forgatókönyvet átkell írnom.

És valóban, mintha minden sorsszerű lenne – ezáltal olyan emberekkel fogok megismerkedni, akikkel csak a törzshelyen találkoztunk és látásból ismerjük a másikat, mégis érdekes, hogy Instagramon követjük egymást. Ez is valahol irreálisnak hat. Mikor a *Művészfogó* fotósorozatot csináltam, pont tőle nem számítottam reakcióra egyébként. És valahol az elsők közt volt, aki reagált rá. Most pedig, ha minden jól megy, a kisfilmem szereplője lesz és valahogy egyre többet is találkozunk az utcán, vagy bárhol máshol a városban.

Én ezt betudom annak, hogy a sors dolgozik, az egyértelműt teszi a szemem elé. Akárcsak ezt a pályázatot is. Még a színjátszós tanárunk küldte be két hónapja, én pedig kaptam a lehetőségen. Amit egyébként mindig megkéne tennem, de az majd úgyis alakul. Egyelőre úgy alakítom a dolgokat, hogy azok lehetőségé alakuljanak, hiszen most az életem a nulláról kell felépítenem.

S milyen ironikusnak tartom, hogy a leadási határidő után pár nappal fogom betölteni a tizennyolcat, tehát még kell a szülői beleegyező nyilatkozat.

Na már most, én X-et, ha lehet csak próbálom kihagyni az ilyen dolgokból, hiszen hiába járok művészetibe, nem támogatja, hogy művészek legyek, pedig elméletileg neki kéne a legjobban tudnia, hogy ez a világ milyen életérzéseket tartalmaz, ugyanis ő is részese volt egyszer ennek.

De úgy tűnik ekkor számít igazán, milyen döntéseket hozunk az életünk során, ezzel pedig milyen jövőt formálunk magunknak, mely minden egyes lépéssel közelebb van hozzánk. Így például a jelige is; „sol”, vagyis a Nap latinul. Úgy gondolom, mostanában kell a fény az életembe és a Nap ehhez tökéletes szimbólum, valamit nyomatékosítok, alapozok vele. S remélem ez a jövőm alapja lesz.